

Sygn. akt V CZ 92/08

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi M.G.

o wznowienie postępowania

zakończzonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 maja 2006 r., sygn. akt [...]

w sprawie z wniosku M.G.

przy uczestnictwie W.G.

o podział majątku dorobkowego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 stycznia 2009 r.,

zażalenia M.G. na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 listopada 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 maja 2006 r. Sąd Okręgowy w K. uwzględnił częściowo apelację wnioskodawczynie M.G., korygując postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 7 lutego 2006 r. wydane w sprawie o podział majątku wspólnego.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2007 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczynie do rozpoznania.

W dniu 25 sierpnia 2006 r. M.G. złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 30 maja 2006 r., powołując się na podstawę restytucyjną (art. 403 § 2 k.p.c.), twierdziła bowiem, że po zakończeniu postępowania w II instancji ujawniły się dowody, z których nie mogła dotychczas skorzystać.

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił skargę, ponieważ - w ocenie Sądu – nie została spełniona przesłanka wznowienia. Powołane przez skarżącą „nowe dowody” mogły być, bowiem, ujawnione i wykorzystane w wieloletnim postępowaniu o podział majątku wspólnego; dotyczyły one okoliczności znanych, będących przedmiotem postępowania. Wnioskodawczynie, korzystająca w sprawie o podział majątku wspólnego z profesjonalnego zastępstwa prawnego, nie może się w szczególności powoływać na przyczyny subiektywne, np. na swój stan emocjonalny.

Wnioskodawczynie w zażaleniu domagała się uchylenia postanowienia z dnia 21 listopada 2006 r. zarzucając:

- 1) naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. przez oddalenie skargi o wznowienie;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż skarżąca miała obiektywną możliwość przedstawienia dowodów powołanych w skardze;
- 3) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nierozważenie całokształtu okoliczności przytoczonych w skardze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Wznowienie postępowania z przyczyn restytucyjnych (art. 403 § 2 k.p.c.) może nastąpić tylko przy wykazaniu, że istotnych okoliczności i środków dowodowych strona nie mogła dotychczas wykorzystać. Sąd Okręgowy trafnie zauważył, iż skarżąca nie wykazała istnienia przesłanek restytucyjnych. Wynika to bądź z jej twierdzeń, bądź z niewiarygodności sugestii o niemożności powołania się na pewne środki dowodowe w długotrwałej sprawie o podział dorobku, w której badany był w sposób wszechstronny przedmiot podziału, gdy z natury rzeczy małżonkowie mają szeroką wiedzę o ich sferze majątkowej.

Niemożność powołania się na nowe dowody musi być obiektywna i wykazana w sposób racjonalny. Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że skarżąca nie zadośćuczyniła temu wymaganiu. W konsekwencji należało oddalić zażalenie (art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).